

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Globe 21, a. s., se sídlem Táboritská 23, Praha 3, zastoupeného Mgr. Alenou Abbidovou, advokátkou v Praze 2, Chodská 12, proti žalovanému Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu, Štěpánská 28, Praha 1 o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2006, čj. 11 Ca 307/2005-25 o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2006 čj. 11 Ca 307/2005-25 se zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 4. 4. 2006 kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti exekučnímu příkazu na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníků vedených u Československé obchodní banky. Současně s podanou kasační stížností žalobce navrhl přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Uvedl, že tak činí proto, že pokládá rozhodnutí správce daně, následné rozhodnutí odvolacího orgánu (žalovaného) a nakonec i kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze za nezákonné a jako takové vedoucí k ekonomické újmě, a rovněž proto, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti může mít nejen pro žalobce závažný právní význam do budoucna.

K výzvě Nejvyššího správního soudu žalobce podáním ze dne 2. 9. 2006 žádost o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti doplnil. Poukázal, že meritem sporu je otázka, zda správní orgán I. stupně mohl proti žalobci nařídit exekuci či nikoli, za situace, kdy žalobce tvrdí, že nebylo dán základní předpoklad pro její vedení, totiž vykonatelné rozhodnutí správce daně. Zásadní okolností, která dosud nebyla objasněna, je to, zda byly exekuční tituly (platební výměry) žalobci doručeny či nikoli. Pokud doručeny nebyly, nemohl se proti nim dosud účinně bránit. Podání žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti bylo vedeno snahou o eliminaci nepříznivých důsledků a nenahraditelné újmy, která žalobce postihla a nadále postihuje: žalobci byly zablokovány veškeré účty a je mu znemožněn běžný bankovní styk a veškeré prostředky, které mohly být žalobci připsány na účet, byly okamžitě exekvovány. Z nenahraditelnou újmu je třeba bezpochyby považovat náklady daňové exekuce a rovněž omezení běžného bankovního styku žalobce. O nenahraditelnou újmu jde proto, že eventuelní regresní vymáhání této pohledávky vůči správci daně není *de facto* realizovatelné. Pokud jde o plnění, kterého bylo doposud v rámci daňové exekuce po žalobci dosaženo či které by takto dosaženo být mohlo, je takové plnění i v rámci zákonné úpravy velmi problematické a v reálném čase by ani nemohlo saturovat škody, které daňovému poplatníku nezákonnou exekucí vznikly či vzniknou. Rozhodnutí o

žalobě (míněno patrně o kasační stížnosti) nemusí znít v neprospěch žalobce a v případě, že by po dřívějším plnění ručitele bylo žalobě vyhověno, vzniká majetková újma, kterou nelze nahradit. Přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem žádných práv třetích osob a rovněž veřejný zájem ohrožen není. Na závěr zmínil, že předpoklad existence eventuality vzniku újmy je dána již samotným zahájením daňové exekuce a jejím prováděním.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 a 4 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě (kasační stížnosti) odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku je skutečnost, že jsou alespoň osvědčeny podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Je na žalobci, aby v návrhu na přiznání odkladného účinku označil rozhodné skutečnosti, popř. navrhl prostředky, jimiž je lze osvědčit.

Návrh však žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo lze dospět k závěru o tom, že návrhu na odklad vykonatelnosti lze vyhovět, neobsahuje. Žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by tento závěr vyplýval a nepředložil důkazní prostředky, které by uvedený předpoklad osvědčovaly. Z obecného tvrzení o tom, že žalobce považuje dosud vydaná správní a soudní rozhodnutí za nezákonná, nelze takové osvědčení dovodit; to, že žalobce uvedená rozhodnutí subjektivně považuje za nezákonná bez dalšího neznamena, že jsou rovněž splněny svojí povahou objektivní podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Rovněž tvrzení o případných důsledcích meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu samo o sobě přiznání odkladného účinku neodůvodňuje, neboť závažnost či právní význam předmětu řízení soudní řád správní jako důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neuvádí.

Ani doplnění návrhu na tom nic podstatného nemění. Především jde o rekapitulaci procesní situace, ve které se žalobce nachází a navození otázky, zda je k dispozici vykonatelné rozhodnutí (v důsledku námitek týkajících se jeho doručování v nalézacím řízení). Je vhodné připomenout, že Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval (byť v jiné souvislosti), že důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vůči rozsudku krajského soudu nemůže být sama tvrzená nezákonnost rozhodnutí jako příčina, jejímž následkem má být újma (usnesení ze dne 20. 9. 2006, čj. 6 Ads 99/2006, www.nssoud.cz). Uváděné okolnosti se totiž vztahují k důvodnosti kasační stížnosti jako takové a nikoli k tomu, zda jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě (kasační stížnosti) jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy. Nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé. Proto nelze při rozhodování podle § 73 odst. 2 a § 107 s. ř. s. vždy učinit

jednoznačný (konečný) závěr, že správní rozhodnutí má za následek újmu pro žalobce či stěžovatele (obdobně usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, sp. zn. 8 As 26/2005, www.nssoud.cz).

Nezbytným předpokladem důvodnosti návrhu na přiznání odkladného účinku je osvědčení předpokladu vzniku nenahraditelné újmy. Stěžovatel shledával naplnění tohoto předpokladu v tom, že mu byly blokovány veškeré jeho účty a je mu znemožněn běžný bankovní styk. Jde o tvrzení značnou měrou obecná, jakkoli nesporně o újmu jde; v čem je však její nenahraditelnost, ale návrh neuvádí. Není zřejmé, proč případný regresní nárok vůči správci daně v případě úspěchu ve věci považuje stěžovatel za *de facto* nerealizovatelný; soud tento náhled nesdílí a uzavírá s tím, že zákonný předpoklad vzniku nenahraditelné újmy žalobce neosvědčil.

Chybějící předpoklad hrozící nenahraditelné újmy má za následek, že ani v případě, pokud by bylo zjištěno splnění ostatních předpokladů pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, nebylo by možné návrhu vyhovět. Proto Nejvyšší správní soud návrh za přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu